

([Сведок](#))

Један од највећих противника ЕУ и главни критичар Хермана ван Ромпаја, првог човека Уније, јесте Најџел Фериџ, посланик у парламенту ЕУ испред Партије за независност Уједињеног Краљевства. Чини се да када год сретне Ван Ромпаја, или када има шансу да нападне ЕУ (а због кризе, сада је таквих прилика много) он то не пропушта, а шароликошћу и креативношћу наступа и коментара (за које би неки рекли да делују типично британски) изазива велику пажњу и реакције. Док су проевропски настројени политичари у Унији Фериџове иступе раније тумачили као крајње некоректне и претеране, најновији талас кризе који погађа Европу и свет навео је многе да ћуте и да га пажљиво слушају.

То се показало и у Британији. Партија за независност Уједињеног Краљевства, чији је Фериџ један од лидера, према истраживањима у децембру избила је на треће место, са осам посто подршке што је један проценат више од либералних демократа који сада партиципирају у влади конзервативаца.

„Сведок“ је раније, у два наврата, објавио интервју са њим. Овом приликом, у ексклузивном ауторском чланку, први пут за један медији на Балкану, Фериџ грађанима Србије објашњава зашто, према његовом виђењу, не би требало да се радујемо добијању статуса кандидата у марту за који и даље поједини гласоговорници тврде да је од пресудног значаја за нашу земљу.

Придруживање Србије се приближава и Срби би требало да дрхте пред таквом перспективом.

Европска унија је банкротирала. Као што и је њен (ЕУ-примедба редакције) Институт Бројгел саопштио још пре неколико месеци, проблем ЕУ није неликвидност (недоступност постојећих фондова) већ несолвентност (непостојање задовољавајућих средстава) чак и ако велике суме новца које су у целу причу укључене, као и њихова сложена структура и покретљивост, чине могућим да се створи утисак солвентности. ЕУ је попут лика из цртаног филма који истрчи преко ивице провалије и не падне све док не погледа на доле.

ЕУ елита одбија да погледа у јаз који је створила својом апсурдном екстраваганцијом и идеолошки устројеним економским и монетарним политикама, већ независно од тога тумара у ваздуху, покушавајући да зграби нове државе и апсорбује их, у нади да би тиме спречила свој пад. ЕУ елита се нада да би потрошачи у Хрватској, Исланду, Србији и другде могли да помогну да не оде „маст у пропаст“ на неколико месеци, али шта после тога? Док једна за другом земље ЕУ одлазе у банкрот (Грчка, Ирска, Португал, Мађарска и, реално гледано, и Италија и Шпанија) и трпе „мере штедње“ које су им наметнуле „ЕУ-технократе“, економски раст тоне, дуг се гомила. А ипак, ЕУ није толико круцијална и популарна да би била „сувише велика да би пропала“. У стварности, само ствараоци јавног мњења и они који утичу на гласаче, које је ЕУ подмитила у свакој европској држави и земљи кандидату, не желе да се она (ЕУ) распадне.

Наравно, Срби нису ти којима је недавно одбијен статус кандидата, већ владајућа про ЕУ-клика. Споразум о прецизним условима и донетима подмићивања и пијачног трговања између Београда и Брисела није постигнут. Али тај споразум ће бити постигнут до марта месеца, осим уколико до тада српски лидери не прођу конверзију ка демократском патриотизму. Србија, стога, није сама успела једва да се спасе од ЕУ брода који тоне. Избављање из канџи ЕУ заправо никада није било ни предвиђено. Осим уколико се Унија прва не распадне, придруживање Србије се приближава и Срби би требало да дрхте пред таквом перспективом.

Споразум о прецизним условима и донетима подмићивања и пијачног трговања између Београда и Брисела није постигнут. Али тај споразум ће бити постигнут до марта месеца, осим уколико до тада српски лидери не прођу конверзију ка демократском

патриотизму

По уласку у ЕУ, сва државна помоћ главним привредним гранама биће нелегална (односно – ЕУ је неће дозволити). Доћи ће до скока незапослености и све велике компаније ће или бити преузете од мултинационалних корпорација (првенствено оних које подржавају ЕУ и, уопште, концепт наднационалности) или ће бити пуштене да пропадну, а њихови производи ће бити замењени производима који ће бити увезени из језгра земаља ЕУ. Узгред, управо је цена таквог увоза створила астрономске дугове Грчкој, Ирској, Португалу и осталим деловима климаве ЕУ периферије. То је оно што ЕУ жели – милијарде од потрошача које може да црпи из новозаробљене економије, као и талас фондова који представља извор за подмићивање и обезбеђивање грантова, које вам ЕУ убацује, а зарад којих се ви тако великодушно одричете суверенитета и демократије.

По уласку у ЕУ, хиљаде европских регулатива и директива постаће обавезујуће у Србији. То ће проузроковати такав тржишни преокрет да ће се чак и компаније, које не добијају државну помоћ, борити да преживе, а у много случајева ће банкротирати и препустити своја тржишта, погађате – компанијама у другим земљама ЕУ, које имају године искуства у „скакању кроз обруч ЕУ“ и тако ће више новца од потрошача одлазити, рецимо, у Немачку.

Најгоре од свега је да ће могућност да се нешто од овога промени демократским путем бити трајно уклоњена. Политичари које Срби буду изабрали неће моћи да одлучују другачије ако се ЕУ са тиме не слаже. Они не само да ће бити плаћени агенти ЕУ, већ ће бити беспомоћне лутке Уније. Србијом ће се владати из Брисела и за корист Брисела.

И немојте ни да помислите да ће вам такозвани „Европски парламент“ донети могућност делотворне репрезентације. То је само саветодавни дом у којем су сви законодавни предлози изнети од Европске комисије (Члан 17, став 2, Споразума о ЕУ), а сви амандмани са којима се Комисија не слаже могу да буду одбачени на Европском савету (Члан 294, став 9, Споразума о функционисању ЕУ). Чланови европског парламента су, дакле, лутке Европске комисије исто онолико колико ће то бити и чланови српског парламента: то су пропагандисти и каријеристи, замаскирани у аутократији ЕУ; „драге савете“ којима можете да пишете да бисте имали осећај да ваш глас неко чује, док, заправо, све важне одлуке доносе безличне бирократе за које нико не зна, нити може да утиче на њих.

ЕУ је попут lika из цртаног филма који истрчи преко ивице провалије и не падне све док не погледа на доле

Ово су разлози због којих Срби не би требало да се радују статусу кандидата, осим уколико не намеравају да напусте своју земљу и никада да се не врате, што ме доводи до још једне, практично одвратне последице ЕУ доминације. Баш као што приступање ЕУ иницира одлив финансијског капитала из једне земље, такође доноси и егзодус младих (на колеџе, високе школе у иностранству), као и најспособнијих и најобразованијих радника у места у Унији у којима још увек има посла. Просечна старост популације ће нагло порасти, а квалитет радне снаге ће сразмерно потонути. Економске избеглице из једнако мање срећних земаља Африке или Азије, чије је крхке привреде ЕУ поткопала са својим предаторским „споразумима о економском партнерству“, прелиће се у Србију под заштитом ЕУ и направиле гетое. Вредност имовине ће нагло опасти. Србија ће бити на путу потпуног разарања.

То је оно што ЕУ жели – милијарде од потрошача које може да црпи из новозаробљене економије, као и талас фондова који представља извор за подмићивање и обезбеђивање грантова, које вам ЕУ убацује, а зарад којих се ви тако великодушно одричете суверенитета и демократије

Економски колапс у ЕУ неће поправити такву ситуацију. Колапс ће означити тешка времена чак и за суседне земље (на периферији Европе), које су одбиле да приступе Унији, али ће бити много горе за саме земље унутар ЕУ док се буду бориле да уведу ред у вођење сопствених послова, или, још горе, док се буду развлачиле по рушевинама ЕУ-пројекта покушавајући да га оживе.

Што се тиче тврдње да је расипничка ЕУ нужна, заиста је тешко сетити се ичега што она ради а да је заиста вредно, а камоли неопходно. Она се претвара да „одржава мир“, али то ради НАТО – осим када ужурбано не напада оне мале земље (Србију, Ирак, Авганистан, Либију итд) које се опиру наднационалној хегемонији.

ЕУ се претвара да „промовише демократију у свету“ док у ствари све време дестабилизује суседе који имају одбојан став према њој, што све заправо представља

алтернативу НАТО нападу, или његову припрему. У међувремену, пракса ЕУ да у оквиру својих граница праву демократију мења за псеудодемократију (кроз избор представника који немају никакве моћи) без премца је у историји. Једина, полукредибилна, основа за хвалисање ЕУ од њеног оснивања јесте да је она увећала просперитет и финансијску стабилност. Али, где је та основа сада?

Економске избеглице из једнако мање срећних земаља Африке или Азије, чије је крхке привреде ЕУ поткопала са својим предаторским „споразумима о економском партнерству“, прелиће се у Србију под заштитом ЕУ и направиће гетое.

Могуће да ће још горе бити социјалне последице ЕУ законодавства – моба политички коректних институција које наметима доводе до тога да радници остану без посла, ремете тржишну утакмицу кроз „негативну дискриминацију“ и обезбеђују специјалне привилегије за мањине које је ЕУ дефинисала; и, само како би били сигурни да судство не поклекне пред оним што јавност види и осећа па стога одбије да примени све ове бесмислице које се захтевају, Брисел ће послати тимове „тренера“ да подуче српске судије и адвокате вештини „двоструког мишљења“ и идентификовања „мисаоних-злочина“. Слобода говора и писања биће сачувани, наравно – све док је оно што се говори и објављује политички коректно. Док пишем овај текст, такви тимови тренера су на путу за Хрватску.